

и бой, острилъ саблик и топилъ душъ. Обладанъ отъ нѣкое нетрѣпѣніе прѣглѣдалъ вси украшенія на двора; влизилъ въ прѣстолниѣ-тѣ стаіжъ, гла-далъ Райнинъ образъ и излазилъ мраченъ, като съвѣденъ отъ нѣкой сиѣ, въ кой-то виждалъ неро-дены безтѣлесны сѣнки.

Дотрѣчалъ скороходецъ съ извѣстіемъ, че велика сила Болгарска иде възъ Прѣславъ.

Нека дойдѣть да оставатъ главы-ты си подъ стѣны-ты на моихъ-тѣ столицѣ! отговорилъ Свато-славъ.

Напѣсто трѣсили кнагынїхъ-тѣ. Сватославъ мыслилъ, че та са крѣ изъ Прѣслава, та былъ вѣче готовъ на послѣдне среѣство, да развали гра-да до основъ, само да бы иж нашълъ; нѣ адѣ-тѣ надви на всички-ты мѣ дроги човѣства.

— Щѣть да ма направатъ! извикалъ изѣд-наждъ, грабналъ мечъ и затѣкъ са въ прѣстолниѣ-тѣ стаіжъ. Прѣдъ него стоала жива Райна; омаала го, повыкала го на отмыщеніе за равнодушіе-то и; а не подвига ни очи, ни трепка отъ страхъ, нито са моли, за да иж пожали. И царь Петэръ, устремилъ неподвижны очи на кназа, малчашкомъ гла-далъ. А Сватославъ стои извѣланъ като убийцѣ надъ леша на своїхъ-тѣ жъртвѣ, и като да мыслилъ: какъвъ є той бездушный врагъ прѣдъ мене? нито душъ, нито существо; значило са у чѣждъ душъ и живѣе въ неиж като живо!

Сватославъ разглѣдалъ около себѣ и наздраво, уплашенъ да нѣма живъ человѣкъ, излѣзълъ изъ